

BELGISCHE SENAAT.

VERGADERING VAN 8 JUNI 1909.

Wetsvoorstel waarbij wordt geregeld de machtiging tot het houden van paardenwedrennen en de wijze van werking er van.

TOELICHTING.

MIJNE HEEREN,

De omzendbrief, door den heer Minister van Justitie gericht tot de heeren Leden van het Parket, betreffende het beteugelen van zekere weddenschappen bij paardenrennen, verwekte groote ontroering onder hen die om de eene of andere reden belang stellen in de paardenfokkerij en in de wedrennen.

Trouwens, door de daarin voorgeschreven maatregelen schenen bedreigd te worden de wedrennen zelve en bijgevolg de welstand der plaatsen waar zij worden gehouden.

Toch had de ministerieele omzendbrief een zeer loffelijk doel, en mochten sommigen, vreezen dat hij den beoogden uitslag kon te buiten gaan, dan was het wel omdat onze wetgeving volstrekt onvolledig is, wat de rechtspraak, bij gemis van leiddraad, onvast en onzeker maakt.

In beginsel zijn weddenschappen, aangegaan naar aanleiding van paardenrennen, volkomen regelmatige overeenkomsten. Zoo de wet geene rechtsvordering hoegenaamd veroorlooft voor eene speelschuld of voor de betaling van den inzet eener wedding, omdat winst, niet voortspruitend uit werk noch uit vernuft, geene bescherming verdient, toch maakt zij eene uitzondering voor spelen, geschikt om zich te oefenen in den wapenhandel, voor wedrennen te voet en te paard, voor wagenwedrennen, voor het kaatsspel en voor alle andere spelen van denzelfden aard, waarbij het te doen is om behendigheid en om lichaamsoefening.

Doch deze overeenkomst is eerst dan wettelijk, wanneer zij een prikkel is voor oefeningen gesteund op behendigheid of op lichaamsontwikkeling, op de wedlopen en andere spelen, opgesomd in artikel 1966 van het Burgerlijk Wetboek.

Ongelukkig wordt daarvan een schandelijk misbruik gemaakt. Wedren-

nen, spelen waarbij behendigheid en kracht te pas komen, hebben aanleiding gegeven tot een teugelloos winstbejag, waarbij enkel het toeval den wedders tot leiddraad dient. Wedden op paarden bij harddraverijen is een winstgevend bedrijf geworden voor sommige lieden, een verachtelijk bedrijf, omdat het onrechtmatig voordeel wil trekken uit de onwetendheid, de lichzinnigheid van hen die bij de weddenschap ongezonde aandoeningen of gemakkelijke winst najagen.

De weddenschappen bij paardenrennen en naar aanleiding van spelen van behendigheid en kracht, worden eene echte maatschappelijke kwaal. Zij maken den mensch afkeerig van allen arbeid, vernietigen het plichtbesef, zetten aan tot allerlei onbehoorlijke handelingen, leiden soms tot misdaad of zelfmoord.

Het onheil is des te grooter, naarmate er meer gelegenheid tot wedden ontstaat. De voorheen zeldzame paardenrennen vinden thans schier dagelijks plaats en hun getal is buiten verhouding met de vereischen van de paardenfokkerij.

Met den heer Minister van Justitie achten wij het noodig een einde te stellen aan schandelijke misbruiken, doch wij denken niet dat het, gezien de bestaande wetgeving, mogelijk is er doelmatig tegen in te gaan.

Inderdaad, niet de wet heeft tot nu toe een onderscheid gemaakt tusschen de gevallen waarin de weddenschap moet toegelaten worden en die waarin zij eene overtreding wordt, maar wel de rechtspraak, en deze was veranderlijk. Zoo mocht de heer Advocaat-generaal Melot den 31ⁿ October 1898, in het Hof van cassatie zeggen dat een zelfde rechter, denzelfden dag, kon oordeelen dat een agentschap voor wedding, uitsluitend toegankelijk voor de leden van de Jockey-Club en de personen die de paardenrennen geregeld volgen, geen speelhuis is, terwijl deze benaming wel van toepassing is op een ander agentschap.

Onder onze bestaande wetgeving, levert de toepassing van den omzendbrieff van den heer Minister van Justitie de ergste bezwaren op.

In andere landen werd de weddenschap op paardenrennen, op spelen van behendigheid en kracht geregeld bij de wet, die de misbruiken beteugelt : zoo geschiedt het in Duitschland, in Oostenrijk en in Frankrijk.

De noodzakelijkheid van dergelijke regeling is onzen wetgevers niet ontgaan.

Den 12^{en} November 1895 werd door den heer Lejeune in den Senaat overgelegd een wetsvoorstel betreffende de weddenschappen en beurspelen, het ondernemen van kansspelen en van sommige weddenschappen. De heer Lejeune wilde het ondernemen van weddenschap bij paardenrennen, bij spelen van behendigheid en kracht in alle plaatsen en onder elken vorm volstrekt verbieden.

Tweemaal werden in Frankrijk de openbare weddenschap op de kans van het paard en de onderlinge weddenschap verboden. Dit verbod had telkenmale een noodlottig gevolg voor de maatschappijen van paardenrennen, welker ontvangsten met de helft verminderden, terwijl het geheime spel niet minder verwoesting aanrichtte. Hetzelfde verbod had denzelfden uitslag in Duitschland. Naar aanleiding daarvan, werd door de Belgische Regeering op 1 April 1896, als amendement, een tegenontwerp ingediend.

Er mag worden gezegd dat dit tegenontwerp van den nood eene deugd maakte. Het eerste artikel luidt aldus :

« Behoudens de uitzondering, voorzien in het tweede lid van dit artikel is het verboden, in welke plaats en onder welken vorm ook, te ondernemen de weddenschap op paardenrennen, hetzij door te dienen of aan te bieden om te dienen tot bemiddelaar tusschen de wedders, hetzij door te wedden of aan te bieden, rechtstreeks of onrechtstreeks of door bemiddeling van een derden persoon, te wedden tegen de wedders, zelfs dan wanneer zij zouden gekend zijn door den ondernemer en in staat om te oordeelen over de kansen van welslagen voor de betrokken paarden.

» Dit verbod geldt niet voor de weddenschappen op den uitslag der paardenrennen, ingericht door maatschappijen, bij ministerieel besluit gemachtigd om de onderneming van die weddenschappen te veroorloven op hunne renbaan.

» De ten allen tijde herroepelijke machtiging is beperkt tot de weddenschappen tusschen personen die zich op het renveld bevinden. Daarin worden opgegeven de vormen en voorwaarden waaronder de weddenschap is geoorloofd. »

Onzes dunkens kleeft dit wetsvoorstel het groot gebrek aan, dat het de onderneming van het spel maakt tot een voorrecht voor enkelen en de onderneming van allerhande weddenschappen toelaat. De Commissie van den Senaat, die het wetsontwerp onderzocht, drukte zelfs het gevoelen uit dat de weddenschap op de kans van het paard moest worden geoorloofd. In elk geval werd de uitgestrektheid van het recht tot het inrichten van weddenschappen overgelaten aan het oordeel der Regeering, iets wat wij in eene zoo gewichtige zaak niet kunnen aannemen.

Overigens was het niet dit ontwerp dat den 11ⁿ December 1896 door den Senaat werd overgemaakt aan de Kamer der Volksvertegenwoordigers.

Het naar de Kamer verzonden ontwerp strekt tot beteugeling der onderneming van weddenschappen op paardenrennen, op spelen van behendigheid en lichaams oefening.

Toch laat het, in zijn artikel 3, het ondernemen van onderlinge weddenschap toe ten bate van de maatschappijen voor wedrennen, ingesteld volgens de wetten van 18 Mei 1878 en van 22 Mei 1886, en uitsluitend beoogend het fokken en verbeteren van het paardenras in België, op voorwaarde dat zij zich verbinden hare kapitalen niet meer dan 3 t. h. te doen opbrengen;

Dat hare heffing op onderlinge weddenschap niet meer zal bedragen dan 5 t. h. van den ganschen inzet;

Dat de weddenschap enkel geschiedt ten bate van de maatschappij zelve;

Dat de onderlinge weddenschap wordt ingesteld alleen op het renveld, binnen een bijzonder afgesloten lokaal en zoo lang als de wedrennen duren.

Deze bevoorrechte onderneming wijst ons ontwerp van de hand, evenals

alle andere. Wij willen het spel treffen in al zijne uitingen. Wel nemen wij aan, dat de maatschappijen voor wedrennen, ten einde deze meer aantrekkelijk te maken, aldaar de betrekkingen onder de wedders vergemakkelijken door het instellen van onderlinge weddenschap, doch wij willen niet dat het eene door de Regeering beschermde onderneming zij.

Daarom stellen wij in artikel 10 voor, dat eene der voorwaarden tot het veroorloven van onderlinge weddenschap zal zijn dat de maatschappijen, die dergelijke machtiging aanvragen, daaruit geen rechtstreeksch voordeel mogen halen.

Eene vaste afhouding, te bepalen bij koninklijk besluit, wordt gedaan ten bate van de fokkerij, de officieele instellingen van weldadigheid en maatschappelijke voorzorg.

Dit is eene heffing op de weddenschap, om evenals de wedrennen zelve, ten goede te komen aan de fokkerij. Zoo zullen de maatschappijen voor wedrennen een deel van den inzet trekken, in den vorm van prijzen, uit te deelen tot aanmoediging van de fokkerij.

Het belang dat men kan stellen in het paardenras mag niet uit het oog doen verliezen dat, bij gemis van geldmiddelen, veel menschelijke ellende ongelenigd blijft, dat veel andere ellende niet kan worden ontgaan. Daarom ook stellen wij voor, dat de officieele instellingen van weldadigheid en maatschappelijke voorzorg haar aandeel zouden hebben in de belasting op onderlinge weddenschap.

Aangezien de wedrennen voor paarden geen ander doel hebben dan de verbetering van het paardenras, zal alleen daarbij de weddenschap kunnen ingericht worden. Dit doel moet men bereiken en dit kan niet beter geschieden dan door het onderzoeken en goedkeuren van de statuten der maatschappijen die ze tot stand brengen. Andere maatschappijen, ja, particuliere personen kunnen wedrennen instellen, doch onderlinge weddenschap kan maar plaats vinden op de renvelden, waar zij geschieden.

Deze maatschappijen, deze bijzondere personen mogen ook geen deel hoegenaamd ontvangen van de opbrengst der onderlinge weddenschap, bestemd voor de fokkerij.

Artikel 2 heeft ten doel te bepalen welke maatschappijen recht hebben op premien voor de fokkerij en, met uitsluiting van alle andere, de onderlinge wedding mogen instellen op hare renbanen, evenals artikel 3 strekt om na te gaan of de bij artikel 1 opgelegde voorwaarden worden nagekomen.

Beteugeling van de exploitatie van weddenschappen.

De artikelen 4 en 6 zijn eene herhaling van de artikelen 1 en 2, door den Senaat goedgekeurd en op 11 December 1896 verzonden naar de Kamer der Volksvertegenwoordigers.

Artikel 5 voorziet de medeplichtigheid in de hoofdzakelijke overtreding, die zich op de meest onvoorziene wijze kan voordoen. Hetzelfde doet de wet van 24 October 1902 op het spel. Het kwam ons evenmin noodzakelijk voor, uitdrukkelijk te bepalen dat de veroordeeling voorwaardelijk kan uitgesproken worden, uit hoofde van den omvang der straffen.

Artikel 7 legt strenge straffen op aan hen die, bij het plegen van de voorzienne overtredingen, bijzondere verdorvenheid aan den dag legden, hen die zich niet beterden na eene eerste veroordeeling, hen die misbruik maakten van de onschuld van minderjarigen, van de behoeften, de zwakheden of de driften der wedders.

Inderdaad, in die gevallen bestaat er niet enkel onderneming van weddenschap, maar wel opstand tegen de wet, of omkoopning van minderjarigen en zwakken. Het wanbedrijf neemt een ernstiger karakter aan. Daarbij komt dan bijzonder bedrog, dat de slechtheid en het gevaar vermeerdert.

Wij stellen voor, ingeval de rechtbanken het raadzaam oordeelen, artikel 33 van het Strafwetboek toe te passen. Die straf wordt voorzien bij artikel 305 van dat Wetboek.

Ons Wetsontwerp zal de ondeugd van het spel niet uitroeien; zoo ver gaat onze verwachting niet, doch wij hopen de exploitatie van het spel doelmatig te treffen. Wij willen de verdwijning van hen die van het spel hun bedrijf maken, bijna met volle zekerheid spelen en wedden op alle paarden zonder onderscheid, — aan hem, die de weddenschap inricht, eene des te hoogere premie toekennend, naar gelang dat het paard minder kans van winnen heeft, en zodoende den wedder aanzet om gemakkelijke winst te verwachten van het toeval. Hunne verdwijning zal nuttig zijn voor de wedrennen zelve, want telkens als de uitslag van een wedren wordt vervalscht, wordt men gewaar dat een hunner de hand heeft in het bedrog. Hun belang is te aanzienlijk dan dat zij kunnen weerstaan aan de verzoeking om te bedriegen, om medeplichtigen te vinden onder de bedienden der eigenaars van paarden.

Dit ontwerp strekt verder om die hoogst berispelijke bekendmaking te weren, waardoor de klanten der wedders gestadig toenemen. Wordt er bij voortduring gewed, niemand zal daar nog voordeel bij vinden, tenzij de armen, de mutualiteiten, de pensioenkasen, de fondsen tegen werkloosheid en invaliditeit, alsmede de paardenfokkerij, eene bron van rijkdom voor het land.

De heffing op onderlinge weddenschap zal zijn eene belasting op eene nuttelooze uitgave, ten bate van arbeid, voorzorg en ramp.

C. DE BAST.

WETSVOORSTEL.

ARTICLE PREMIER.

Aucun champ de courses ne peut être ouvert sans l'autorisation préalable du Ministre de l'Intérieur et de l'Agriculture.

ART. 2.

Sont seules autorisées les courses de chevaux ayant pour but exclusif l'amélioration de la race chevaline et organisées par des sociétés dont les statuts auront été approuvés par le Ministre de l'Intérieur et de l'Agriculture.

ART. 3.

Le budget annuel et les comptes de toute société de courses sont soumis à l'approbation et au contrôle du Ministre de l'Intérieur et de l'Agriculture.

ART. 4.

Seront punis d'un emprisonnement de huit jours à six mois et d'une amende de cent francs à cinq mille francs, ou d'une de ces peines seulement, ceux qui auront, habituellement, en quelque lieu et sous quelque forme que ce soit, offert, donné ou reçu des paris sur le résultat des courses de chevaux, soit directement, soit par intermédiaire.

EERSTE ARTIKEL.

Geene renbaan mag worden geopend zonder voorafgaande machtiging van den Minister van Binnenlandsche Zaken en Landbouw.

ART. 2.

Toegelaten worden alleen de paardenwedrennen die uitsluitend ten doel hebben het verbeteren van het paardenras en die zijn ingericht door vereenigingen welke statuten werden goedgekeurd door den Minister van Binnenlandsche Zaken en Landbouw.

ART. 3.

De jaarlijksche begrooting en de rekeningen van elke vereeniging voor wedrennen zijn onderworpen aan de goedkeuring en aan het toezicht van den Minister van Binnenlandsche Zaken en Landbouw.

ART. 4.

Zij, die gewoonlijk op welke plaats en op welke wijze ook, weddenschappen op den uitslag van paardenwedrennen aanbieden, aangaan of aannemen, hetzij rechtstreeks, hetzij door een tusschenpersoon, worden gestraft met eene gevangenisstraf van acht dagen tot zes maanden en met eene boete van honderd tot vijf duizend frank, of met slechts ééne dezer straffen.

ART. 5.

Seront réputés complices du délit ci-dessus déterminé et punis comme tels :

1° Ceux qui ont servi d'intermédiaires pour les paris dont il s'agit ou qui ont reçu le dépôt préalable des enjeux ;

2° Ceux qui ont, en vue des paris à faire, vendu des renseignements sur les chances de succès des chevaux engagés ;

3° Ceux qui, tenant un local accessible au public, y ont toléré sciemment et habituellement des paris sur les courses de chevaux.

ART. 6.

Seront punis d'un emprisonnement de huit jours à un mois et d'une amende de vingt-six francs à mille francs, ou d'une de ces peines seulement, ceux qui, par avis, annonces, affiches ou par tout autre moyen de publication, auront fait connaître les agences ou les individus se livrant à l'exploitation des paris.

ART. 7.

Les peines établies par les articles 4, 5 et 6 pourront être portées au double :

1° En cas de récidive dans les cinq ans qui suivent une condamnation encourue en vertu de la présente loi ;

2° Dans le cas où le délit a été commis à l'égard d'une personne âgée de moins de 21 ans.

Les coupables pourront, dans tous les cas, être condamnés à l'interdiction, conformément à l'article 33 du Code pénal.

ART. 5.

Worden geacht medeplichtig te zijn aan bovenstaand omschreven wanbedrijf en als zoodanig gestraft :

1° Zij, die als tusschenpersoon hebben gediend bij bedoelde weddenschappen of de vooraf gestorte inleggelden in bewaring namen ;

2° Zij die, met het oog op de aan te gane weddenschappen, inlichtingen omtrent de kansen van de ingeschreven paarden hebben verkocht ;

3° Zij die, een voor het publiek toegankelijk lokaal houdende, willens en wetens en gewoonlijk daarin weddenschappen op paardenwedrennen toelaten.

ART. 6.

Zij, die door berichten, aankondigingen, plakbrieven of door eenig ander middel van bekendmaking doen kennen de agentschappen of de personen die zich met het ondernemen van weddenschappen bezighouden, worden gestraft met eene gevangenisstraf van acht dagen tot ééne maand en met eene boete van zes en twintig tot duizend frank, of met slechts ééne dezer straffen.

ART. 7.

De straffen, in de artikelen 4, 5 en 6 bepaald, kunnen tot op het dubbel worden gebracht :

1° Ingeval van herhaling binnen vijf jaren volgende op eene veroordeeling, uit krachte van deze wet uitgesproken ;

2° Wanneer het wanbedrijf is gepleegd ten aanzien van een persoon die den leeftijd van 21 jaren niet heeft bereikt.

De schuldigen kunnen, in elk geval, worden veroordeeld tot ontzegging, overeenkomstig artikel 33 van het Strafwetboek.

ART. 8.

Les articles 66, 67, 69 (§ 2), 72 (§§ 2 et 3) et 85 du Code pénal sont applicables aux délits prévus par la présente loi.

ART. 9.

Dans tous les cas d'infraction, seront confisqués les fonds ou effets exposés aux paris, ainsi que les meubles, instruments, ustensiles et appareils employés ou destinés au service des paris.

ART. 10.

Toutefois, les sociétés remplissant les conditions prescrites par l'article 2 pourront, en vertu d'une autorisation spéciale et toujours révocable du Ministre de l'Intérieur et de l'Agriculture, moyennant un prélèvement fixe en faveur de l'élevage, des organisations officielles de bienfaisance et de prévoyance sociale, organiser le pari mutuel sur leur champ de courses exclusivement.

Un arrêté royal rendu sur la proposition du Ministre de l'Intérieur et de l'Agriculture déterminera la quotité du prélèvement ci-dessus visé, les formes et les conditions du fonctionnement du pari mutuel.

ART. 11.

Il sera fait annuellement rapport aux Chambres sur l'exécution de la présente loi.

C. DE BAST.
S. WIENER.
C. MAGNETTE.

ART. 8.

De artikelen 66, 67, 69 (§ 2), 72 (§§ 2 en 3) en 85 van het Strafwetboek zijn van toepassing op de bij deze wet voorziene wanbedrijven.

ART. 9.

In elk geval van overtreding, worden de gelden of voorwerpen, waarover de weddenschap gaat, alsmede de meubelen, werktuigen gereedschappen en toestellen, voor den dienst der weddenschappen gebruikt of bestemd, verbeurdverklaard.

ART. 10.

Echter mogen de vereenigingen die voldoen aan de voorwaarden vereischt door artikel 2, uit kracht van eene bijzondere en altijd herroepelijke machtiging van den Minister van Binnenlandsche Zaken en Landbouw en mits een vast aandeel wordt vooraf genomen ten bate van de fokkerij, de officieele instellingen van weldadigheid en maatschappelijke voorzorg, onderlinge weddenschappen op hare renbaan, doch uitsluitend op deze, inrichten.

Een koninklijk besluit, genomen op voorstel van den Minister van Binnenlandsche Zaken en Landbouw, bepaalt het bedrag van het hierboven bedoelde vooraf te nemen aandeel alsmede de wijze en de voorwaarden waarop de onderlinge weddenschap zal werken.

ART. 11.

Jaarlijks wordt aan de Kamers verslag gedaan over de werking van deze wet.